

[Justitsministeren]

må forbeholde mig at se på hver enkelt sag, men det er ganske klart, som jeg også sagde, at det, der har spillet ind, har jo været dette, at vi kan ikke, når det gælder et menneske, som har udstået sin straf, i ubegrænset tid holde den pågældende efter reglerne i fremmedloven, og da vi ikke har ment, det var forsvarligt at sætte den pågældende på fri fod, indtil ombudsmanden havde gennemgået sagen, valgte ministeriet denne afgørelse.

Når man tager disse spørgsmål op, vil jeg gerne igen understrege, at der ikke er indledt nogen ny praksis på området, og at jeg i overensstemmelse med tidligere praksis må fastholde, at det er ganske alvorlige tilfælde, der er tale om i disse sager med narkotika; vi hører jo ustandselig fra pressen i disse dage om, hvilke ulykker en sådan narkotikahandel kan føre med sig.

Wilhelm (VS):

Jeg er helt på det rene med, at det efter de formelle bestemmelser kun er klagen til justitsministeriet, der har opsættende virkning og ikke klagen til ombudsmanden, men der har altså været en i det mindste forholdsvis generel praksis på det område, og hvad angår klagen til justitsministeriet, vil det jo blive belyst ved de følgende spørgsmål her i dag, at det nok så meget er en formalitet med denne to-instans-historie, som skulle være sikret, men som netop ikke er sikret.

Ministeren gentager, at der ikke er tale om nogen ny praksis. Dertil vil jeg for det første sige meget generelt, at der i sig selv bliver tale om en ny praksis, når vilkårene ændres temmelig meget, og det, der er sket, er jo faktisk, at den tilstand, man endnu havde, da udlændingeloven blev revideret sidst, i 1973, var noget med kortvarige, midlertidige ophold som gæstearbejder her i landet – sådan opfattede i hvert fald lovgivere og de fleste danskere situationen dengang, naturligvis fejlagtigt, men det var baggrunden – medens det nu er sådan, at vi har et fast etableret mindretal, der må betragtes som fastboende her i landet. Det giver jo i sig selv en noget anden virkning i det mindste, hvis man fortsætter den samme praksis over for sådanne mennesker. I dette tilfælde er der tale om én, der har boet i landet i 9 år, er gift osv.

I den forbindelse vil jeg til sidst fremhæve et forhold, som vi heller ikke er i stand til at

få udredt tilstrækkeligt i en spørgetid, men som vi så må forfølge gennem skriftlige spørgsmål. Ministeriet udtalte så sent som for et par år siden, at man ved disse udvisningssager også i kriminalitetsspørgsmål tog hensyn til længere tids ophold, til ægteskab med dansk statsborger, til ægteskabets varighed, til børn, til længerevarende samliv uden ægteskab osv. Man sagde videre, at hvis en udlænding har opholdt sig her i landet i mere end 3 år, vil udvisning normalt kun ske, hvis der er tale om professionelt præget kriminalitet eller overtrædelse af § 191, og at udvisning, hvis opholdet har været af mere end 5–6 års varighed – hvad det har i dette tilfælde – sjældent vil komme på tale og da som regel kun i forbindelse med særlig grove forhold, f. eks. manddrab, voldtægt, røveri af særlig farlig karakter eller grovere overtrædelser af straffelovens § 191.

Så vidt jeg har set denne sag behandlet offentligt, er disse betingelser ikke opfyldt. Ministeren siger noget andet her. Det bliver vi så nødt til at få udredt nærmere gennem de skriftlige spørgsmål.

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Jeg er fuldstændig klar over, hvad hr. Wilhelm refererer til, men jeg vil gerne samtidig gøre opmærksom på, at det, der sker, jo er en afvejning af forholdene. Nu siger hr. Wilhelm, at der er tale om en sammenstilling af på den ene side spørgsmålet om kriminaliteten, på den anden side, hvor længe den pågældende har været her, om der er børn i ægteskabet, om der har været længerevarende samliv, og om ægteskabet er indgået under afsoningen. I den foreliggende sag er ægteskabet indgået under afsoningen, der var ingen børn, og endvidere er forholdet det, at der havde været et samliv på ca. et par år forud. Alle disse momenter sammenholdt har ført til, at justitsministeriet har ment, at det var rigtig i en sådan sag at foretage udvisning.

Jeg kan føje til, at man naturligvis aldrig fuldt ud kan sammenligne forskellige sager, men en straf på 10 måneder har også tidligere ført til udvisning.

Dohrmann (FP):

En af de første betingelser for, at man kan dømme en smule op for narkotikamisbrug